

3 konijnen & een egeltje

Fransje Haakman

Uit het dagboek van een juveniele vogelaarster.

Zondag 8 november 11.00 uur Lepelaarsplassen. Ik ben alleen. "Heb je 'um gezien?" "Um wat" "Een parelduiker." 2 mannelijke vogelaars – 3 lagen kleding, 1 auto, flinke kijkers – wijzen naar het Markermeer.

Enthousiast sprint ik tussen het aanstormend verkeer naar de overkant. Grote groepen kieviten, kuif-, tafel- en andere eenden, 2 vliegende brilduikers, mooie dikbuikige stormmeeuwen, maar geen parelduiker. Wat ik had moeten zien, blijkt als ik later Thieme's 'Welke vogel is dat' erop nasla: geen kleurrijk beest als een parel, maar een grote, bruine fuut.

Eerst maar eens koffie bij het Informatiecentrum van Staatsbosbeheer en een praatje aan gaan met de beheerder. Of er een nieuwe telescoop komt, nadat de vorige door een bezoeker is meegenomen. Ach ja, hij mist hem ook. Het is toch uniek om in de behaaglijke warmte onder het genot van een kopje koffie een roerdomp aan de overkant van de plas te spotten.

Het logboek vermeldt vele bijzondere roofvogels en vreemde duikers, maar ook zag iemand 3 konijnen en Elise en haar moeder zagen een egeltje de weg oversteken.

Goed ingepakt op weg. Kwebbelend echtpaar volgt, veilig gevoel. 3 dito mannen turen vergenoegd in het riet naar baardmannetjes. Ik tuur mee en probeer hun geluid te onthouden. Kwebbelend echtpaar passeert.

Vanaf de brug zie ik een aantal vogeltjes in een struik, die moet ik maar eens van dichtbij bekijken. Kwebbelend echtpaar voor mij stokt op

de brug, 'wilde' paarden op het pad. Ze keren terug, toch maar gevaarlijk die nieuwe natuur. Ik ben niet bang, tenminste niet voor paarden. Ik sla linksaf, maar de vogels zijn intussen gevlogen en ik keer weer om.

Een doorgewinterde vogelaar laveert zich omzichtig tussen de paarden door, tot hij veilig achter het hek staat en overweegt of hij mij te hulp moet schieten. Ik spreek de paarden vermanend toe: "Als jullie niemand doorlaten wie zal mij dan beschermen?"

Toch ga ik verder naar vogeluitkijk de Zeearend. Buiten een jong gezinnetje kom ik niemand meer tegen. Welke engerd waagt zich hier nu?

In de hut zie ik ver aan de horizon een wiekelende roofvogel. Geen visarend, want na een duik tussen het riet stijgt hij niet direct op. Waarschijnlijk een buizerd of bidden grotere valken ook?

Met mijn kijkertje kan ik zover niet zien. Wel veel bergeenden en reën. Terugkerend besluit ik – ondanks de dreigende regen – het open terrein op te gaan. Het is stil: geen klapekster of blauwe kiekendieven, de koekoeken zijn al lang weg. Geen meerkoet geklemd in de kaken van een vos.

De regen zet langzaam door. Ik stop mijn kijker onder mijn jas. Een buizerd glijdt over het veld en zoekt de beschutting van de bomen. Een stel fazanten vliegt met veel kabaal op. Waarschijnlijk een

vos. Op het zandpad aangekomen trekt iets in de lucht mijn aandacht. Een zeearend? Nee, een vliegtuig.

Maar dan: traag trekt een bruine reigerachtige vogel met opvallend dikke nek op. Nog geen 2 meter van me vandaan. In slow motion verdwijnt hij een stukje verder in het riet. Mijn weg vervolgend: zingende roodborsten, kijvende merels en vriendelijk babbelende koolmeesjes. Hun dag is goed, ondanks de regen. Mijn dag ook. De paarden zijn verdwenen. O ja, de baardmannetjes. Zijn ze dat? Wedden dat die in de winter geen baard hebben. Hoe moet ik dit ooit leren!

Terug bij SBB vraag ik de beheerder een zakje tomatensoep. Zal ik? Overmoedig roep ik: "Ik heb geen telescoop nodig om een roerdomp te zien." Hij kijkt me ongelovig aan en probeert nog vriendelijk: "Het zijn anders zeer schuwe vogels, die zich niet makkelijk laten zien". Maar ik volhard. Ik zie hem denken: "3 konijnen en een egtje".

8

Landelijke Gierzwaluwdag

Gerard Schuitemaker

Ervaringen uitwisselen op de landelijke dag voor gierzwaluwenthousiastelingen.

Het is zinvol om de activiteiten van de eigen groep te toetsen aan de ervaringen van anderen. In Amsterdam werken wij aan bekendheid van het aanbrengen van nestgelegenheid bij renovaties en nieuwbouw met publikaties in de kranten, voorlichting, lezingen en rondleidingen. Op andere plaatsen is men anders bezig. Het is goed om te horen hoe de ervaringen daar zijn.

Twee bijdragen op deze dag, 27 juni 1998 vond ik opmerkelijk.

Ervaringen bij de Atlantaflat in Velp door Theo Verhoeven.

In de nieuwe Atlantaflat werden 10 houtbetonnen neststenen ingemetseld. In 1996 werd de flat opgeleverd. Al snel was er een steen bewoond. De bewoners waren een paartje boomklevers.

In 1998 werd een start gemaakt met de geluidsbandjes met roepende gierzwaluwen. Tot dan toe waren er geen gierzwaluwen gezien bij de neststenen. Vanaf drie juni werd gestart met het afspelen van de geluiden in een neststeen in de ochtenduren. Het was verrassend, dat er al op vier juni een invliegende gierzwaluw werd gezien. Na die dag was het rustig; er werden geen vogels gezien. Men bleef elke ochtend posten. De geluiden waren steeds te horen in de ochtend.